

Concert met proeverij in de Synagoge

Zondag 3 juli

Een mooie dag want we werden bijzonder gastvrij ontvangen in de mooie synagoge van Enschede. Vorig jaar mochten we al eens in de kleine sjoel zingen, deze keer zou het concert in de tuin zijn. Helaas werkten de weergoden niet mee zodat we binnen moesten blijven om droge voeten te houden. Maar dat was zeker geen straf want het is een heerlijke zaal om te zingen.

Er waren 40-50 gasten die genoten van de proeverij met joodse hapjes. Van tuinerwtjessoep, tot knishes (kleine broodjes gevuld met salade), matze chocoladetaart, gemberbolussen en nog veel meer. Voor de koorleden was ook prima gezorgd met hapjes en drinken.

In ons concert gingen we de hele wereld over:

Van down under in Australië met het nachtlied Kumbargung en de Gunnai Dreaming naar Oost Europa met Finster die Nacht, over het leven van zigeuner en een van mijn favorieten: Irgenwo auf der Welt, een lied over hartstochtelijk verlangen naar geluk (Ich mocht nog einmal so von Herzen glücklich sein). En met het yiddische liefdeslied: Lomir sich Iberbetn: wat sta je nu voor de deur, kom naar binnen, kom bij mij.

Een blokje Enschede ingeleid door Arnold (Indonesië) en Annie (Twente). Zij vertelden over leven in twee werelden: mijn hart is hier maar ook daar, in Nederland maar ook in de gordel van smaragd. Als ik in Nederland ben denk ik aan Indonesië, ben ik in Indonesië dan denk ik aan Twente.

Blij in Enschede, Enschede is a lovely city en het door Diet gezongen Spelende meisjes van Willem Wilmink: ze gaan allen over samen leven, verschillende culturen hand in hand.

Daarop volgde weer een Indonesisch blokje met onder andere, de dans van de rijstooft (Waktu potong padi), door onze traditioneel geklede Indonesische dames onder leiding van Ning, samen met "gastarbeider" Hans. Met Kole Kole maakten we de oversteek naar de pauze.

Na de pauze reisden we naar Armenië, de trekvogels achterna, en naar Afrika, "in joy together" met het vrolijke Monateng Kapele, en van daaruit keerden we terug naar Indonesië.

Crispina vertelde over de verlegen jongeman die contact zoekt met het meisje van zijn dromen en uiteindelijk met haar durft te dansen (Si pathokahan, Tari Piring (met kaarsendans) en Bulan Pakai Payung (waarop Hans en Crispina de eerste dans van de jongeling en zijn geliefde uitbeeldden).

Janger, een Balinees liedje waarin instrumentgeluiden geïmiteerd worden met de stem, vormde het slot van dit blokje.

In het afsluitende blok toonden we de andere kant van het Brazilië van Galilea (als je verhuist is je hart niet hier en nu, maar hier en daar) met het wiegelied over de maan: Lua Lua. We feestten met de beesten, dansten de cha cha cha met de koe in Argentinië.

Evode, uit Burundi, zong een lied voor zijn schoolvriendinnetje Mireille, een lied dat hij zelf componeerde als cadeautje voor Mireille en dat een grote hit is geweest in zijn geboorteland.

Bij de laatste liedjes moest het publiek in actie komen: ze zongen mee met ons vredeslied: de Peace Chant uit Senegal, en ze dansten mee richting de hemelpoort op El Haderech.

Zoals altijd stond het koor onder de bezielende leiding van Diet (zonder Diet gaat het niet) en werd de muzikale begeleiding verzorgd door Frank en Thea.

Onze gastvrouw sprak mooie woorden aan het eind, ze vertelde dat ze altijd vrolijk wordt van Intervocaal, en hoopt dat we van onze concerten in de synagoge een traditie kunnen maken, met volgend jaar dan echt een concert in de tuin. Als dank kregen alle koorleden een chamsai, een gelukshandje, opdat we vaak terug zullen denken aan dit concert.